

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 95/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. C., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. Č., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky postupom Fondu národného majetku Slovenskej republiky, B., spočívajúcim v odstúpení od zmluvy o predaji podniku č. ... z 1. novembra 1995 a postupom V., a. s., B., spočívajúcim v odpísaní finančných prostriedkov v sume 47 077 361 Sk z bežného účtu č. ... vedeného v tejto banke v období od septembra 1996 do novembra 1997, ako aj porušenie základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 42 Cb 200/2008 z 13. januára 2008 a zo 6. júla 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. C., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2011 doručená sťažnosť Ing. V. C., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. Č., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Fondu národného majetku Slovenskej republiky, B. (ďalej len „FNM“), spočívajúcim v odstúpení od zmluvy o predaji podniku č. ... z 1. novembra 1995 a postupom V., a. s., B. (ďalej len „...“), spočívajúcim v odpísaní finančných prostriedkov v sume 47 077 361 Sk z bežného účtu č. 220 67 47 432 vedeného v tejto banke v období od septembra 1996 do novembra 1997, ako aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ústavy uzneseniami Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 42 Cb 200/2008 z 13. januára 2008, a zo 6. júla 2009.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ zmluvou o predaji podniku č. ... z 1. novembra 1995 (ďalej len „zmluva o predaji podniku“) *„odkúpil (privatizoval) od odporcu II/ (FNM, pozn.) podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby štátny podnik K., š. p. R. Ku odkúpeniu podniku došlo tak, že Ministerstvo pre správu a privatizáciu národného majetku SR vypísalo podmienky privatizácie tohto štátneho podniku. Samotnú privatizáciu uskutočňoval odporca II/. Podľa čl. II Zmluvy o predaji podniku predmetom zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k veciam, prevod iných práv, záväzkov a iných majetkových hodnôt, ktoré slúžili, alebo vzhľadom na svoju povahu mali slúžiť k prevádzkovaniu podniku K., š. p. R., a to podľa stavu, ktorý je zachytený v evidencii uvedeného podniku ku dňu účinnosti tejto zmluvy. Ministerstvo pre správu a privatizáciu národného majetku SR odovzdalo záujemcom o privatizáciu podklady o podniku K., z ktorých vyplývalo, že hodnota podniku K. činí 225 137 000,- Sk...“*.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol, že „na základe podkladov z MSPNM SR o hodnote podniku K. som uzatvoril so S., a. s. B. prísľub úveru v prípade, ak uspejem vo výberovom konaní a odporca II/ mi odpredá podnik v rámci veľkej privatizácie. Pred podpisom zmluvy o privatizácii nebola žiadna fyzická kontrola stavu odpredávaného podniku. Podľa čl. II/3 zmluvy o predaji podniku sa priamo uvádza, že v prílohách, ktoré sú súčasťou zmluvy, je zachytený stav majetku ku dňu 31. 7. 1995 a slúžia ako podklad pre definitívne upresnenie majetku podniku ku dňu účinnosti tejto zmluvy v zápisnici o prevzatí

veci a jej dodatku. Čiže priamo v zmluve sa uvádza, že táto nezachytáva skutočný stav majetku ku dňu prechodu vlastníctva. Spomedzi viacerých záujemcom o odpredaj podniku som predložil najlepšie podmienky a odporca II/ mi podnik odpredal vyššie uvedenou zmluvou. Až po podpise zmluvy došlo ku odovzdaniu podniku a v tej súvislosti aj ku fyzickej kontrole jeho stavu. Na fyzickej kontrole odovzdania stavu podniku som sa zúčastnil ja, zúčastnili sa zástupcovia Ministerstva hospodárstva SR a zúčastnila sa aj mnou privolaná audítorská firma. Pri kontrole odovzdávania podniku audítorská firma konštatovala, že hodnota podniku je o cca 40 mil. Sk nižšia, konkrétne 185 540 000,- Sk. Zástupcovia Ministerstva hospodárstva SR takto stanovenú hodnotu podniku nenamietali.

S., a. s. B. vychádzala z hodnoty podniku uvedenej v podkladoch MSPNM SR (225 137 000,- Sk) a uzavrela so mnou zmluvu o budúcej zmluve zo dňa 9. 6. 1995, podľa ktorej sa zaviazala poskytnúť mi úver vo výške 35 mil. Sk na zaplatenie prvej splátky kúpnej ceny sprivatizovaného majetku. Po zistení hodnoty podniku 185 540 000,- Sk pri odovzdávaní a preberaní, Ministerstvo hospodárstva SR takto zistenú hodnotu oznámilo do Obchodného registra SR v Banskej Bystrici. Novú hodnotu podniku oznámilo obchodnému registru po 1. 11. 1995, kedy už som bol ja vlastníkom podniku a Ministerstvo hospodárstva SR nemalo túto kompetenciu. Na základe tejto novej - nižšej hodnoty podniku S., a. s. B. mi odmietla poskytnúť úver. Na základe toho som nebol schopný splatiť prvú splátku vo výške, ktorú som mal poukázať odporcovi II/ do 30 dní odo dňa uzavretia zmluvy, čiže do 30. 11. 1995. Nebol som schopný uhradiť ani ďalšie splátky a odporca II/ potom ku dňu 20. 5. 1996 od zmluvy odstúpil. Podľa čl. II/2 Zmluvy s vlastníctvom podniku prešli na mňa aj práva a záväzky súvisiace s týmto majetkom vrátane neznámych. Podnik K., š. p. mal dlhy vo výške cca 60 mil. Sk, ktoré takýmto spôsobom prešli na mňa.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ uvádza:

„Po uzavretí zmluvy z 1. 11. 1995 som otvoril u odporcu I/ (V., a. s., pozn.) bežný účet č. ... Odporca I/ mi bez môjho súhlasu vytvoril podúčty k tomuto účtu. Na môj otvorený účet v priebehu rokov 1996 - 97 boli pripísané platby v celkovej výške 47 077 361,- Sk. Odporca I/ uvedené finančné prostriedky previedol na podúčty, ktoré vytvoril bez môjho súhlasu. Odporca I/ tak urobil napriek tomu, že vedel, že odporca II/ listom zo dňa 20. 5. 1996 odstúpil od privatizačnej zmluvy a podľa § 349 ods. 1 ObZ odstúpením od zmluvy táto

zmluva zanikla. V dôsledku zániku zmluvy odporca II/ nemal nárok, aby som za pôvodný podnik K., š. p. uhradil jeho dlhy vzniknuté ešte pred jeho kúpou na základe zmluvy zo dňa 1. 11. 1995. Odporca I/ však finančné prostriedky, ktoré prišli na môj účet previedol na podúčty a plnil nimi záväzky podniku K. vzniknuté ešte pred jeho privatizáciou. Poznávam, že oznámenie o odstúpení zmluvy od odporcu II/ som neobdržal, pretože ho zaslal na nesprávnu adresu. Napriek tomu už dňa 20. 5. 1996 odporca II/ poveril S., ktorá obsadila podnik K. a jednoducho mi zabránila vstup do podniku. Odporca II/ na jednej strane odstúpil od privatizačnej zmluvy, ale na druhej strane ponechal na mne všetky záväzky podniku K., š. p. pochádzajúce z doby pred privatizáciou. Ich celková hodnota je v súčasnosti cca 100 mil. Sk. Na ich základe sa vedú proti mne viaceré exekučné konania, prišiel som o všetok svoj majetok a v súčasnosti som na úrovni bezdomovca.“

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že žalobou podanou Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vedenou pod sp. zn. 33 Cb 7/98 sa sťažovateľ domáhal proti FNM vyslovenia určenia platnosti zmluvy o predaji podniku. V tejto súvislosti uviedol, že „v konaní som nemal úspech, súd moju žalobu zamietol na základe konštatovania, že som nemal naliehavý právny záujem na určení predmetu žaloby. Krajský súd v Banskej Bystrici vyhlásil na mňa ako živnostníka konkurzné konania sp. zn. 25 K 31/2005 zo dňa 7. 9. 2005, ktoré skončilo v novembri 2010 tak, že bol rozpredaný celý môj majetok.“

Sťažovateľ sa následne žalobou podanou okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 42 Cb 200/2008 domáhal proti V., a. s. (ďalej aj „žalovaný“), zaplata sumy 1 562 682,10 € s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že žalovaný „mi túto sumu strhol z môjho bankového účtu bez môjho súhlasu a použil ju na úhradu pohľadávok iných veriteľov, ktorých pohľadávky sa vzťahovali voči podniku K., š. p. a to z doby ešte pred jeho privatizáciou. Súd som požiadal o oslobodenie od súdneho poplatku, pretože som jednoducho nemal na zaplata súdneho poplatku v sume 33 193,91 € podľa položky 2a prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Súd mojej žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku nevyhoviel s odôvodnením, že by išlo o prenášanie obchodno-záväzkového rizika na štát, ktorý by tým, že by priznal oslobodenie od súdnych poplatkov, znášal sám

následky rizika obchodno záväzkových vzťahov a podnikateľskej činnosti. Na základe rozhodnutia o nepriznaní mi oslobodenie od súdneho poplatku súd konanie zastavil uznesením zo dňa 6. 7. 2009. Aj keď som súdu už v žalobe oznámil svoju adresu na doručovanie: B., V. C., napriek tomu súd doručoval uznesenie na nesprávnu adresu, nerešpektujúcu adresu uvedenú v žalobe, a uznesenie mi nebolo doručené. Takto došlo ku náhradnému doručeniu a ku vyznačeniu právoplatnosti uznesenia o zastavení konania dňom 21. 8. 2009. O zastavení konania som sa dozvedel až dňa 11. 5. 2011, kedy som sa dostavil do súdnej kancelárie, aby som si preštudoval spis a tam som si krátkou cestou prevzal rozhodnutie o zastavení konania.“.

Sťažovateľ tvrdí, že jeho „právo na ochranu vlastníctva bolo porušené postupom odporcu II/, keď bez právneho dôvodu odstúpil od kúpnej zmluvy zo dňa 1. 11. 1995“.

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa sťažovateľa došlo tým, že „súd mi nepriznal oslobodenie od súdneho poplatku podľa § 138 OSP... Ako uvádzam vyššie, viedlo sa proti mne konkurzné konanie na Krajskom súde v Banskej Bystrici a už samotné toto konkurzné konanie preukazovalo moju bezmajetnosť. Vedú sa proti mne exekučné konania v celkovej výške cca 100 mil. Sk. Nie som schopný zaplatiť súdny poplatok a splňam podmienky § 138 ods. 1 OSP na oslobodenie od súdneho poplatku. Odporca III/ ma však napriek tomu neoslobodil od súdneho poplatku a konanie o mojej žalobe zastavil. Ku porušeniu mojich ústavných práv došlo postupom všetkých odporcov, ako uvádzam vyššie a rozhodnutím odporcu III/ o nepriznaní mi oslobodenia od súdnych poplatkov a o zastavení konania.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky bolo narušené odstúpením odporcu II/ od zmluvy o predaji podniku č. ... zo dňa 1. 11. 1995 a odpísaním finančných prostriedkov v sume 47 077 361,- Sk z bežného účtu č. ... vedeného u odporcu I/ v období od septembra 1996 do novembra 1997 bez súhlasu sťažovateľa.“.

Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR bolo porušené rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13. 1. 2008 sp. zn. 42 Cb 200/2008 o nepriznaní sťažovateľovi oslobodenia od súdnych poplatkov a zastavením konania 42 Cb 200/2008 zo dňa 6. 7. 2009.

Ústavný súd ruší uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13. 1. 2008 sp. zn. 42 Cb 200/2008 o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, ako aj uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 6. 7. 2009 sp. zn. 42 Cb 200/2008 o zastavení konania a nariaďuje Okresnému súdu Bratislava II v konaní ďalej pokračovať.

Odporcovia I/ - III/ sú povinní zaplatiť sťažovateľovi 30 000 000,- € so zákonnými úrokmi od 1. 6. 1996 do zaplataenia ako primerané finančné zadostučinenie.“

V podaní z 19. septembra 2011 sťažovateľ v súvislosti s v sťažnosti uplatneným návrhom na priznanie primeraného finančného zadostučinenia špecifikoval škody, „*ktoré utrpel protiprávnym postupom odporcov*“, a na tomto základe rozšíril petit o uplatňované úroky z omeškania a sankcie za obdobie od 6. septembra 1996 do 1. januára 2011 „*17,6 %, celkovo v sume 115 998 610,- Sk*“.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa základných práv a slobôd len vtedy, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný (všeobecný) súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie a rozhodovanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, II. ÚS 130/02, IV. ÚS 115/07).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ústavy

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ústavy došlo postupom FNM spočívajúcim v odstúpení od zmluvy o predaji podniku a postupom V., a. s., odpísaním finančných prostriedkov v sume 47 077 361 Sk z bežného účtu č. ... vedeného v tejto banke bez jeho súhlasu.

Takto formulované namietanie porušenia základného práva zakladá dôvod (možnosť) na podanie žaloby na príslušnom všeobecnom súde v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ túto možnosť aj využil, keď sa na základe svojej žaloby v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 33 Cb 7/98 domáhal proti FNM určenia platnosti kúpnej zmluvy (toto konanie bolo právoplatne skončené 21. augusta 2004, pozn.) a keď sa v konaní vedenom okresným súdom pod

sp. zn. 42 Cb 200/2008 na základe svojej žaloby domáhal proti V., a. s., zaplata sumy 47 077 361 Sk s príslušenstvom. V nadväznosti na tieto skutočnosti ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry považoval za potrebné zdôrazniť, že ak má sťažovateľ možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred všeobecným súdom, podľa čl. 127 ods. 1 in fine ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu. Nedostatok právomoci ústavného súdu na konanie o sťažnosti nemožno odstrániť (III. ÚS 168/04).

Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Z uvedeného dôvodu je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, keď nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

Sťažovateľ sa sťažnosťou ďalej domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v sťažnosti sťažovateľ uvádza čl. 46 ústavy, z povahy veci ale vyplýva, že ide o základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.), ku ktorému malo dôjsť uznesením okresného súdu sp. zn. 42 Cb 200/2008 z 13. januára 2008 (okresný súd týmto uznesením nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov) a uznesením sp. zn. 42 Cb 200/2008 zo 6. júla 2009, ktorým tento súd konanie vo veci sťažovateľa zastavil.

Podstatou námietok sťažovateľa je tvrdenie, že *„aj keď som súdu už v žalobe oznámil svoju adresu na doručovanie: B., V. C., napriek tomu súd doručoval uznesenie na nesprávnu adresu, nerešpektujúcu adresu uvedenú v žalobe, a uznesenie mi nebolo doručené. Takto došlo ku náhradnému doručeniu a ku vyznačeniu právoplatnosti uznesenia o zastavení konania dňom 21. 8. 2009. O zastavení konania som sa dozvedel až dňa 11. 5.*

2011, kedy som sa dostavil do súdnej kancelárie, aby som si preštudoval spis a tam som si krátkou cestou prevzal rozhodnutie o zastavení konania.“

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené námietky sťažovateľa zdôraznil, že právo každého účastníka konania na doručenie rozhodnutia všeobecného súdu právne relevantným spôsobom je nepochybne súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Pre účely preskúmania námietok sťažovateľa si ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti vyžiadal spis okresného súdu sp. zn. 42 Cb 200/2008, z ktorého zistil tieto skutočnosti:

Žalobou doručenou okresnému súdu 18. decembra 2007 sa sťažovateľ domáhal proti V., a. s., zaplata sumy 47 077 361 Sk s príslušenstvom z dôvodu vyplatenia zostatku bežného účtu sťažovateľa vedeného žalovaným.

Zo spisu vyplýva, že už v žalobe sťažovateľ z dôvodu trvalého nezdržiavania sa v mieste podnikania zapísaného v živnostenskom registri požiadal okresný súd o doručovanie písomností v konaní na adresu jeho manželky V. C., B. (ďalej aj „adresa pre doručovanie“).

Okresný súd 9. septembra 2008 doručil sťažovateľovi na adresu pre doručovanie výzvu na zaplataenie súdneho poplatku.

Sťažovateľ v žiadosti z 18. septembra 2008 (okresnému súdu doručenej 19. septembra 2008) požiadal okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov. Dňa 31. októbra 2008 na základe predchádzajúcej výzvy okresného súdu sťažovateľ predložil listinné dôkazy týkajúce sa jeho majetkových pomerov. V uvedenom podaní z 30. októbra 2008 sťažovateľ opäť uviedol adresu pre doručovanie, t. j. V. C., B.

Okresný súd uznesením sp. zn. 42 Cb 200/2008 z 13. januára 2008 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré doručoval sťažovateľovi na adresu pre doručovanie. V odbernej lehote si sťažovateľ označené uznesenie okresného súdu neprevzal; uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. marca 2009.

Následne okresný súd doručil sťažovateľovi na adresu pre doručovanie výzvu na zaplatenie súdneho poplatku s poučením, že ak nebude súdny poplatok zaplatený, okresný súd konanie zastaví; sťažovateľ si prevzal výzvu 14. apríla 2009.

Z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku okresný súd uznesením sp. zn. 42 Cb 200/2008 zo 6. júla 2009 konanie o zaplatenie sumy 1 562 682,10 € s príslušenstvom zastavil. Sťažovateľ si na adrese pre doručovanie označené uznesenie v odbernej lehote neprevzal. Na tomto základe uznesenie okresného súdu o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť 21. augusta 2009.

Dňa 11. mája 2011 sťažovateľ osobne nazrel do spisu (č. l. 96) a prevzal si obidve namietané uznesenia.

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania požiadal aj predsedníčku okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Predsedníčka okresného súdu sa k sťažnosti vyjadrila v prípise sp. zn. Spr. 3060/2012 z 1. februára 2012, v ktorom okrem iného uviedla:

«Návrh bol súdu doručený dňa 18. 12. 2007, pôvodne vedený pod sp. zn. 33 Rob/2984/2007, v ktorom oddelení bol len dozorujúcim sudcom JUDr. P. Š. Veci z registra Rob však vybavuje vyšší súdny úradník na základe poverenia a ktorý vydáva v zmysle zákona a rozvrhu práce platobné rozkazy.

Nakoľko vyššia súdna úradníčka doručovala písomnosti na adresu uvedenú v žalobe /Ing. V. C., R. /, písomnosť sa súdu vrátila s poznámkou doručovateľa „adresát neznámy“. Z tohto dôvodu bola vec dňa 16. 07. 2008 prevedená do obchodného registra Cb bez vydania platobného rozkazu a bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi tunajšieho súdu JUDr. M. Š., pod sp. zn 42 Cb 200/2008. Následne súd v registri Cb už doručoval písomnosti na adresu uvedenú v žalobe pre doručovanie.

Na túto adresu bola doručená aj výzva vzor 4a na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu vo výške 1.000.000,- Sk. Výzva bola prevzatá dňa 09. 09. 2008. Dňa 19. 9. 2008 požiadal žalobca (č. l. 65 v spise) o odpustenie súdneho poplatku a namietal, že bol zmenený pôvodný sudca.

Vec teda nebola odňatá zákonnému sudcovi ako namieta vo svojej sťažnosti sťažovateľ, nakoľko dovtedy (do 16.07.2008) nebola žiadnemu sudcovi ani pridelená, preto súd na túto námietku neprihliadal.

Súd vyzval sťažovateľa (žalobcu) výzvou zo dňa 23. 09. 2008, ktorá mu bola doručená dňa 17. 10. 2008 na doplnenie listinných dokladov preukazujúcich odôvodnenosť oslobodenia od súdnych poplatkov a uviedol, ktoré listinné doklady má sťažovateľ (žalobca) predložiť.

Písomným podaním zo dňa 31. 10. 2008 sťažovateľ (žalobca) na základe výzvy súdu zaslal listinné doklady. Následne si súd vyžiadal z Krajského súdu v Banskej Bystrici uznesenie o vyhlásení konkurzu na sťažovateľa (žalobcu) a požiadal o stanovisko, v akom štádiu sa konanie nachádza.

Súd uznesením č. k. 42 Cb/20/2008 - 83 zo dňa 13. 01. 2008 rozhodol o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov. Uznesenie bolo doručované na adresu uvedenú sťažovateľom (žalobcom) v žalobe. Uznesenie bolo doručené uložením na pošte v súlade s § 47 ods. 2 O. s. p. (č. l. 86 v spise). Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 03. 2009.

Následne súd opätovne vyzval sťažovateľa (žalobcu) výzvou vzorom 4a na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu. Výzva bola doručená riadne na adresu uvedenú v žalobe (V. C., B.) dňa 14. 04. 2009, vo výzve bola daná lehota 10 dní od doručenia na zaplatenie súdneho poplatku. Nakoľko súdny poplatok v súdom stanovenej lehote zaplatený nebol, súd konanie v súlade s § 10 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. zastavil.

Uznesenie o zastavení konania bolo opätovne doručované na adresu, ktorú si určil sťažovateľ (žalobca) v žalobe. Zásielka sa vrátila súdu ako neprevzatá v odbernej lehote (č. l. 93 v spise). Uznesenie bolo doručené sťažovateľovi (žalobcovi) v súlade s § 47 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 08. 2009.

Podľa názoru Okresného súdu Bratislava II základné právo sťažovateľa (žalobcu) na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13. 01. 2008 sp. zn. 42 Cb 200/2008 o nepriznaní sťažovateľovi oslobodenia od súdnych poplatkov a zastavení konania 42 Cb 200/2008 zo dňa 06. 07. 2009 porušené nebolo. Sťažovateľovi (žalobcovi) boli všetky písomnosti, ako aj rozhodnutia súdu doručované na adresu, ktorú si sám uviedol v žalobe ako adresu jeho manželky, to že si

sťažovateľ (žalobca) neprevzal zásielku v lehote 21 dní od uloženia zásielky na pošte (pri zastavení konania, ako aj pri nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov) nie je chybou súdu.»

Z citovaného vyplýva, že predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedla v podstate rovnaké skutočnosti, aké ústavný súd zistil z vyžiadaného súdneho spisu.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo zistení ústavného súdu teda vyplýva, že namietané uznesenie okresného súdu sp. zn. 42 Cb 200/2008 z 13. januára 2008, ktorým tento súd nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, nadobudlo právoplatnosť 5. marca 2009, a tiež to, že ďalšie namietané uznesenie okresného súdu sp. zn. 42 Cb 200/2008 zo 6. júla 2009 o zastavení konania proti žalovanému o zaplatenie sumy 1 562 682,10 € s príslušenstvom nadobudlo právoplatnosť 24. augusta 2009. Sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu 13. júla 2011, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

V okolnostiach posudzovanej veci neobstojí obrana sťažovateľa založená na tvrdení, že obe namietané uznesenia okresného súdu v predmetnej veci si prevzal až v deň nazretia do spisu, t. j. 11. mája 2011. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na svoje zistenie, že všetky písomnosti, a teda aj namietané uznesenia okresného súdu boli sťažovateľovi doručované na adresu pre doručovanie, ktorú sám v žalobe a následne aj

v podaní z 30. októbra 2008 adresovanom okresnému súdu uviedol. Navyše, zo zistení ústavného súdu vyplýva, že výzvu okresného súdu na zaplatenie súdneho poplatku s poučením, že ak nebude súdny poplatok zaplatený, okresný súd konanie zastaví, si sťažovateľ na adrese pre doručovanie riadne prevzal 14. apríla 2009, pričom z tejto výzvy musel mať vedomosť o tom, že ho okresný súd svojím uznesením neoslobodil od súdnych poplatkov, ako aj o právnom dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku. Za daných okolností vyhodnotil ústavný súd obranu sťažovateľa za účelovú a na tomto základe konštatoval, že okresný súd právne relevantným spôsobom (aplikujúc postup podľa § 47 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, pozn.) vyznačil právoplatnosť oboch namietaných uznesení (5. marca 2009, resp. a 21. augusta 2009).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2012